

[Weikop.]

selv og også dækker eksportudvalget, og set ud fra de erfaringer, vi således har gjort igennem årene, forekommer det mig at være ret naturligt, at vi nu gennem vore ændringsforslag, som det ærede medlem hr. Anker Lau har gjort så nøje rede for, har ønsket at fortsætte og udbygge denne linje, således at eksportgarantiordningen kommer til at virke endnu mere selvstændigt, med andre ord at den bliver en selvejende institution. Det forekommer os, at alle forhold taler for at løsrive eksportgarantiordningen fra statens direkte administration, dog således at der var et vist tilsyn; man kunne derved undgå, at det blev et statsorgan, og man kan jo ikke undvære kontorer. Jeg ved godt, at man nu skal etablere, fordi man sidder oven på hinanden i handelsministeriet; man skal dog i byen og leje et par etager; der skal være direktører og kontorchefer og alt det. Man slår syv kors for sig, når der er tale om et erhvervsdirektorat, men man kunne måske nok i nogen grad have løstrevet administrationen fra staten.

Eksportkreditrådet bør være en art selvejende institution med den støtte fra staten, som, alle forhold taget i betragtning, må anses for påkrævet. Den er påkrævet, fordi man ikke kan forlange, at andre skal påtage sig garanti for, at politiske forhold i en debitors hjemland ikke hindrer overførsel af betalinger til Danmark. I sådanne tilfælde er der jo ikke tale om danske eksportørers egoistiske interesser, men om, at Danmark må have interesse i at være med til at formidle en eksport, der kun kan komme i stand, dersom staten yder bistand og en vis garanti. Jeg vil atter understrege, at vi med de erfaringer, vi har høstet gennem årene, har haft glimrende lejlighed til at skabe det organ, som vi har foreslået.

Trekanten har ikke villet være med her til, og man kunne jo nok i betragtning af det radikale venstres og retsforbundets liberalistiske tilbøjeligheder spørge, hvorfor disse to partier ikke rigtig har villet være med. Svaret må vel være, at hverken det

radikale venstre eller retsforbundet har formået at overmande den store og stærke socialistiske partner, og når man nu har hørt det ærede medlem hr. Lars M. Olsens tale, kan man måske bedre forstå det. Man er altså i stedet for gået kompromisets vej, for der er jo en liberalistisk islæt i den højtærede ministers forslag, idet man har givet eksportkreditrådet mere vidtgående beføjelser, end det tidligere har haft. Efter vor mening er man imidlertid standset på halvvejen.

Nu kan man naturligvis — det var det ærede medlem hr. Lars M. Olsen inde på — flot sige, at erhvervene kan jo bare komme med pengene, det har jo stået erhvervene frit for selv at skabe en organisation. Men man ved jo udmærket, at erhvervene ikke er i stand til at etablere en ordning, uden at staten, hvor særlige forhold taler derfor, medvirker og yder garanti. Det er i øvrigt mit indtryk — det kan være forkert, men det er altså mit indtryk — at den højtærede handelsminister heller ikke ved de vistnok meget korte forhandlinger, han har ført, har været meget ivrig for, om jeg så må sige, at være fødsels-hjælper eller søge at få gennemført en mere selvstændig institution.

Man kan også spørge: hvorfor siger man nu ikke til erhvervene i denne situation, at det skal være alt eller intet, når staten dog på mange andre områder gerne vil støtte eksportfremmende formål? Hvorfor vil man sætte denne grænse, når erfaringerne har vist, at staten ikke har lidt tab ved den hidtil bestående garantiordning?

Så vidt jeg kan skønne, har vanskelighederne for ministeren og vel også for retsforbundet og det radikale venstre været, at man vil benytte eksportkreditfondens midler til andre formål end til sikkerhed for de tab, der eventuelt kan opstå ved eksportgarantiordningen. Man vil jo ifølge ministerens forslag anvende eksportkreditfondens renteafkast til formål, der i egentligste forstand er eksportgarantiordningen ivedkommende. Men går man ind for den